

Interview uit krant DE STANDAARD - 5 december 2016 (red. Veerle Beel)

BART SABBE LEIDT TASKFORCE DIE OMSLAG VOORBEREIDT

‘We moeten een systeem vinden dat flexibel is, zodat de zorg voor kinderen en jongeren vlot kan schakelen, naargelang de levensfase’, zegt Bart Sabbe.

‘Over twee jaar krijgen ook kinderen en jongeren eigen zorgbudget’

Ook jongeren met een handicap, of hun ouders, krijgen nog binnen deze regeertermijn hun eigen zorgbudget in handen. Op vraag van Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeurzen (CD&V) gaat een taskforce van start, die het pad naar die omslag moet uitstippelen. De WestVlaming Bart Sabbe, strategisch directeur van het Dominiek Savio Instituut in Gits, neemt daarvan de leiding.

Volwassenen met een handicap krijgen die persoonsvolgende financiering al vanaf 2017.

Waarom kon het niet meteen ook voor kinderen en jongeren?

Sabbe: ‘We kunnen geen copypaste doen, omdat kinderen en jongeren nog een hele ontwikkeling doormaken. Een gezin dat een jong kind met een handicap heeft, zal in de eerste plaats opvoedingsondersteuning vragen. Of hulp om de balans tussen zorg en gezin terug in evenwicht te brengen. Later verschuiven de vragen vaak naar ondersteuning bij participatie op school, of in de vrije tijd.

Daarom moeten we een systeem vinden dat flexibel is, zodat je als gezin en als jongere andere keuzes kunt maken naargelang van de fase waarin je zit. Zonder dat je telkens procedures moet doorlopen en op een nieuwe wachtlijst moet gaan staan.’

Hoe gaat de taskforce het aanpakken?

‘Ik kan werken met een grote groep, die bestaat uit gebruikersorganisaties, zorgaanbieders, maar ook partners uit Kind en Gezin, het onderwijs, de geestelijke gezondheidszorg en de revalidatiecentra. Over een jaar moeten we een voorstel klaar hebben waarmee we naar de Vlaamse regering

Bart Sabbe in het Dominiek Savio Instituut. © Brecht Van Maele

kunnen en in 2018 moeten we alle voorbereidingen treffen om het nieuwe systeem vanaf 2019 uit te rollen.

Voor die tijd moeten we vanzelfsprekend ook alle betrokken gezinnen informeren. Het zijn er minstens 15.000 in Vlaanderen. Ongeveer 12.000 onder hen krijgen nu al ondersteuning.’

Dus 3.000 andere krijgen geen ondersteuning?

‘Dat is een ruime schatting van mij. Soms krijgen ze al thuisbegeleiding of een dagopvang, maar volstaat dit niet. Hun zorgnood is hoger. Onder degenen die wachten op zorg, bevinden zich vaak kinderen en jongeren met autisme, of met gedrags- en emotionele problemen. En ook veel gezinnen die een persoonlijk assistentiebudget aanvragen en dus niet voor een voorziening kiezen.’

Dat je sneller in een voorziening terecht kan, maakt dat er niet echt vrije keuze is.

‘Precies, en dat willen we veranderen met de persoonsvolgende financiering. Of je geholpen wordt, mag niet langer afhangen van de keuze die je maakt voor een budget of voor zorg in natura, zoals vandaag het geval is. De dringendheid en de draagkracht van het gezin moeten de bovenhand krijgen. Dat is mijn drijfveer: het zorgbudget zo bepalen dat de zorg zo nauw mogelijk aansluit bij

de vraag. Niet meer, en ook niet minder.

Wellicht gaan we dan meer gezinnen kunnen helpen. Anderzijds: een reorganisatie alleen kan de wachtlijsten nooit wegwerken. Er zullen bijkomende investeringen nodig blijven.’

Nog twee jaar wachten: in een kinderleven is dat lang.

‘Ja, ik begrijp dat wie er middenin zit, nu geen boodschap heeft aan mijn verhaal. Maar het is niet zo dat er ondertussen niets gebeurt. Vanaf volgend jaar krijgen ook kinderen die wachten op zorg het basisondersteuningsbudget van 300 euro. Verder wordt ook de rechtstreeks toegankelijke hulp voor kinderen uitgebreid, zodat onder meer de thuisbegeleidingsdiensten meer capaciteit krijgen. Kortom, nu al worden de bijkomende middelen zo persoonsvolgend mogelijk ingezet.’

Er leeft nogal wat onrust over de persoonsvolgende financiering voor volwassenen: de mensen hebben hun zorgzwaarte en hun budget nog altijd niet gekregen, en we zijn al bijna 2017.

‘Het is ook een drastische verandering. In andere landen is vaak gekozen om het oude en het nieuwe systeem naast elkaar te laten bestaan.

Vlaanderen doet dat niet. Het kiest voor een complete systeemomslag – behoorlijk onBelgisch.

Ik vind dat een moedige keuze. Ik begrijp ook dat dit onrust meebrengt. Daarom is goed communiceren zo belangrijk.’

Zijn er in uw voorziening veel bewoners die hun zorg anders willen organiseren?

‘Ik weet van een vijftal volwassen bewoners die al in gesprek zijn gegaan daarover. Nogal wat mensen komen naar onze voorziening, van kindsaf aan, vanuit andere provincies, omdat wij ons altijd tot een specifieke groep hebben gericht, van mensen met een motorische beperking. Velen zijn bij ons blijven wonen. Nu ze zelf hun budget in handen krijgen, denken enkelen eraan om terug te keren naar hun eigen streek, dicht bij hun familie. Vroeger moesten ze daarvoor rekenen op een plaats die vrijkwam in een andere voorziening. Nu kunnen ze de zorg ter plaatse aansturen.’

‘Een gezin met een jong kind heeft andere zorgvragen dan een jongere met een handicap. De zorg moet dus vlot kunnen schakelen’

BART SABBE - Directeur Dominiek Savio Instituut